

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

2021. január

„Oda küld áldást az Úr”

Engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Vigh Bencének hívnak, metodista lelkész vagyok. 2020 nyarán, nyolc évi szolgálat után helyezett püspökünk a kaposvári körzetből az óbudai gyülekezetbe.

Nem egyedül jöttem, mert feleségemmel, Lídiával együtt érkezünk ide, ő szolféztanárként dolgozik egy zeneiskolában. Valamint elkísért minket Füles nevű kutyánk is, „aki” azóta az óbudai erdők nagy kalandora lett.

Amikor ezt a cikket fogalmazom, hála van bennem a megszólítás miatt. Jól esik, hogy az itteni ökumenikus közösség érdeklődik irántunk, és számomra ez segítséget is jelent abban, hogy a nagy Budapest világában otthonosabbak lehessünk.

Kaposváron és környékén is kiterjedt felekezeti baráti kapcsolataink voltak. Metodista örökségünk már John Wesley óta, hogy testvérként tekintünk a többi keresztényre. Nem nálunk van a bölcsék köve, nem vagyunk felsőbbrendűek. Sőt, nagyon sokat tanulok más egyházak lelkészeitől, papjaitól. Ide tartozik az is, hogy második éve járok a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola lelkigondozó-képzésére, ahol a keresztény egység valóságát mélyen átélem.

A kaposvári ökumenikus körben azt tapasztaltam, hogy az ökumenikus alkalmak nem pusztán diplomáciai találkozók, hanem olyan lelki találkozások, amikor Jézus

körül ráismerünk arra, hogy a másokban is ugyanaz a Szentlélek munkálkodik. Az íghirdetéseket hallgatva arra gondoltam, bármelyikünk templomában elhangozhattak volna ezek a szavak, sőt tudok olyan papokról, akik az egységért böjtöltek is. És persze, azt sem hagyhatom ki, hogy pap barátaim közül volt, akivel együtt fociztunk, színházba mentünk vagy vacsora közben osztottunk meg egymással a lelkipásztori szolgálat kérdéseit.

A 133. zsoltár mondatai felkiáltójellel lettek számomra néhány évvel ezelőtt: „Ó, mily szép és mily gyönyörűsége, ha a testvérek egyetértésben élnek! ... Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.” Isten kegyelme nagyobb annál, hogy csak oda küldjön áldást, ahol egység van, és hát bajban is lennénk, ha mindig csak oda küldené. De arról már meggyőződhettem, hogy vannak olyan áldásai az Úrnak, amelyeket csakis az egység által áraszt ki ránk, amiket csak így tapasztalhatunk meg.

Ezekkel a tapasztalatokkal, gondolatokkal, és lelkülettel érkezem az óbudai felekezeti körbe, nyitottan a párbeszédre, az imádságra és a közös szolgálatra is. És kívánom ezt az egységet, és ennek áldását családjaink, gyülekezeteink, és az ökumenikus közösség számára is.

Vigh Bence

Az újrakezdés útjai

Néhány nappal ezelőtt adtunk hálát az elmúlt év kegyelmeiért, és most, új év kezdetén, az újrakezdéshez és a megújuláshoz kérjük a kegyelmet. Ezen gondolkodva jogosan kérdezhetjük önmagunktól: Egy nehéz évet zárva tudunk-e majd rövid időn belül megújulni? Valószínű, hogy rövid időn belül sem az egyéni helyzetünk, sem a világ helyzete lényegesen nem fog változni. Mégis történhet változás, *nem a környezetünkben, hanem bennünk*. Például az, hogy elhatározzuk, hogy önmagunkat és a környezetünket megpróbáljuk más szempontok szerint, *a hit távlatai* szerint nézni. Eddig talán elszenvetűtük azt a helyzetet,

amiben voltunk, most a megterés lehetőségét nézve új szempontok szerint nézzük életünk eseményeit. Például eddig szenvedtünk a bezártságtól, most megpróbáljuk azt inkább a javunkra fordítani. Többet imádkozunk, elolvasunk olyan könyveket, amelyek lelki épülésünkre szolgálhatnak, vagy nagyobb lélegzetet véve, újr gondoljuk életünket.

Ez az újragondolás például azt is jelentheti, hogy mérlegeljük: A Gondviselőtől kapott szellemi és lelki ajándékainkkal, *adottságainkkal jól sáfárkodunk-e*, vagy pedig csak arra használjuk fel őket, hogy érvényesüljünk? Más szavakkal: Abba az irányba

haladunk-e, amelyre előttünk a világ a reklámjain keresztül az érvényesülés és a meggazdagodás mézesmadzagát húzza, vagy pedig felismerjük, hogy adottságaink és ismereteink birtokában azt kell tennünk, ami valóban az ember üdvösségét szolgálja. Ha az utóbbiért, vagyis a lelkünk, a lelkek javaiért, s a közjóért munkálkodunk, lehet, hogy nem kapunk érte semmiféle dicséretet vagy elismerést, de az Úrtól megkapjuk a jutalmat. A lelkiismeretünk, lelkünk „szentélye” megnyugszik, mert megtettük, amire Ő indított minket. Ettől pedig valóban megújulhat az életünk. Valószínű, hogy ugyanazt a munkát fogjuk végezni, mint megelőzően, de mégis: másképp. Nem azon törjük a fejünket, hogy kimondjunk vagy ne mondjunk ki valamit, hanem azon, hogy az minél pontosabban feleljen meg annak a belső valóságnak, ahogyan azt mi látjuk.

A Szentírás nem beszél arról, hogy az Isten szeretete által megérintett emberek hogyan kezdték az új évet, de arról igen, hogy megváltozott látásuk miatt hogyan újult meg az életük. Az egyik ilyen példa lehet a *vakon született* meggyógyítása (Jn 9,1-41). Ez a beteg ember a helyzete miatt hozzászólt ahhoz, hogy ki van szolgáltatva másoknak, különösen azoknak, akik a hatalmat gyakorolják. Azáltal azonban, hogy Jézus meggyógyította, nemcsak a fizikai látása javult meg,

hanem fokozatosan a *lelki látása is élesebb lett*. Így például felismerte, hogy az akkori világ tekintélyeinek nincs hatalma rá, hogy segítsenek rajta, a názáreti Jézus azonban rendelkezik ezzel az erővel. Ez a felismerés bátorra tette, erőt adott neki, hogy szembeszálljon azokkal, akik meg akarták félemlíteni. Rá akarták venni ugyanis, hogy ne beszéljen a gyógyulásáról, mert akkor őt is Jézus tanítványának fogják tartani, és velük együtt ő is bajba kerülhet. Új fényben látva a helyzetét megkérdezte őket, hogy ők, akik azt állítják, hogy ismerik az Urat, miért nem tudják megmondani neki, hogy Jézus hogyan adta „*vissza a szeme világát*”? (Jn 9,30)

Az előző gondolatmenetet követve felmerülhet bennünk a kérdés: Hogyan tudunk ehhez a lelki megújuláshoz eljutni? Ha átgondoljuk a történetet, felfedezhetünk benne egy olyan lelki tulajdonságot, amely a mi életünkre is jellemző lehet. A vak *nyitott volt* rá, hogy a gyógyulás kegyelmét befogadja. Ez a nyitottság tette lehetővé, hogy Isten belépjen az életébe. Ha őszintén Isten elé tárjuk testi és lelki sebzettségünket, és hiszünk benne, hogy életünk Isten kezében van, akkor az új év kezdetén nekünk is lehetőségünk nyílna arra, hogy Ő ezt a „lelki megújulást” megadja számunkra.

Ferenc atya

Év végi hálaadás 2020

Régi szokás, hogy egy nagyobb munka elvégzése után vagy egy időszak elteltével a vallásos ember hálát ad Istennek. Általában azért ad hálát, mert kitűzött céljait sikerült megvalósítani, vagy valamiben előbbre tudott lépni. Nehezebb hálát adni úgy, ha valakinek a terveit, elképzeléseit váratlan események veszélyeztették, mint ahogy ebben az időszakban a koronavírus ezt tette. Mégis, egy-egy ilyen helyzet vezetheti rá a keresztény embert arra, hogy a hála mélyebb valóságáról gondolkozzék, és ráeszméljen, hogy a hála igazi forrása nem az, hogy kitűzött terveit teljesítette, hanem az, hogy küzdelmeiben *közelebb került teremtő és gondviselő Urához*, aki életének végső célja és értelme. Erre az időre visszatekintve azt is felismerheti, hogy küzdelmei során olyan dolgokat tudott megvalósítani, amelyek talán fontosabbak is, mint amilyenek a kitűzött célok voltak.

Ha visszatekintünk az elmúlt évre, és az eredményeket mutató számok mögé nézünk, olyan jelenségeket is felfedezhetünk, amelyek arra utalnak, hogy sok mindenben sikerült előre lépni. Pedig a szentségek kiszolgáltatását mutató számok azt jelzik, hogy a vírus terjedése lesújtó hatással volt plébániánk életére. Templomunkban az előírásoknak megfelelően március közepétől jó ideig a hívek jelenléte nélkül tartottuk a szentmiséket, elmaradtak a keresztelesek, a házasságkötések, és az előáldozást is csak őszre tudtuk megszervezni, akkor is csak néhány gyerek számára. A

szentségek kiszolgáltatása nagymértékben csökkent. De a plébánia közösségi életében elindult egy olyan folyamat, amelynek hatása hosszútávon meghatározóbb lehet, mint a szentmisék és a szentségek kiszolgáltatásnak átmeneti elmaradása. A zárt ajtók mögött bemutatott szentmiséket közvetíteni kezdtük, a templomot a bejáratig rácsig reggel 7-től este 8 óráig nyitva tartottuk, este 8 óráig egy tized rózsafüzért mondtunk azokért, akikért Jézus a keresztet hordozta.

Ezek mögött az események mögött elindult egy közösségi-segítő mozgás. Volt, aki megszervezte, hogy nyáron, a vírus terjedési szünetében plébániai családos tábor legyen. Volt, aki megoldotta, hogy egy világtól elzárt idős asszony számítógéphez jusson. Volt, aki idős beteg embereket látogatott. Voltak, akik éjszakánként azon fáradoztak, hogy a szentmiséket közvetíteni lehessen és azután közvetítették azokat. Voltak, akik felhívták a figyelmet arra, hogy a hívek nélkül bemutatott szentmisék komoly anyagi veszteséget jelentenek a plébánia számára. És nagyon sokan voltak, akik ezt meghallva lényegesen több pénzzel támogatták a plébániát, mint korábban. Ezek az összegek pótolták, sőt meg is haladták az elmaradt perselybevételeket. Nagy hiba lenne csupán ezzel a többletbevétellel vigasztalnunk magunkat, de ez is jelzi, hogy a hívek szívükön viselik a templom és a plébánia életét, és készek rá, hogy érte áldozatot hozzanak.

Most pedig nézzük a számokat. Az idei számok mögött zárójelben közöljük a tavalyi adatokat.

Szentségi élet

- keresztelesek száma: **39** (61)
- elsőáldozók száma **9** (22)
- házasságkötések száma **12** (32)
- temetések száma **71** (58)

Anyagi források

- önkéntes egyházi hozzájárulás **6.459.000 Ft** (5.503.600 Ft)
- adomány **1.365.000 Ft** (1.273.160 Ft)
- perselybevétel **10.952.000 Ft** (12.440.055 Ft)
- 1% jövedelemadó **667.286 Ft** (674.813 Ft)
- alapítvány **1.270.000 Ft** (985.689 Ft)

Kiadások

- táborok (ifjúsági, napközis, hittanos, családi tábor): **1.090.000 Ft** (plébánia: 430.000 Ft, alapítvány: 660.000 Ft)
- egyéb közösségi kiadások: **200.000 Ft**
- egyházi rendezvények kiadásai: **190.000 Ft**
- befizetés a Papi Szolidaritási Alapba: **1.605.000 Ft**

Támogatások az önkormányzatok részéről

- II. kerület Önkormányzata: **3.200.000 Ft**, a templom padozatának felújítására
- III. Kerületi Önkormányzat: **970.000 Ft**, ebből 570.000 Ft a plébánia bejárati kapujának felújítására és 400.000 Ft karácsonyi hozzájárulás a plébánia közösségi életéhez (eszközök, karácsonyi megajándékozás, könyvek)

Az év végén hálát adunk a Jóistennek azért, hogy a járvány terjedése idején mellettünk volt és most is velünk van. Ő segítsen minket kegyelmével, hogy a nehézségektől ne riadjunk meg, hanem még jobban tartsunk össze, még jobban váljunk közösséggé. Szent Pál apostol szavait idézve higgyünk abban, hogy *az Istent szeretőknak minden a javára válik (Róm 8,28)*. Még a járvány elleni közös küzdelem is. Továbbá köszönetet mondunk minden hívőnek, mind a képviselőtestület tagjainak, mind a dolgozóknak, a segítőknak, a templomba járóknak, és azoknak is, akik nem tudnak eljárni a templomba, de imádkoznak értünk. Együtt imádkozva és dolgozva bízhatunk abban, hogy küldetésünket, az Evangélium hirdetését és annak megvalósítását teljesíteni tudjuk.

Ferenc atya

Kati néni születésnapjára

1921. január. Kemény időszak lehetett. Nem is elsősorban azért, mert akkoriban még tél volt a tél, hanem mert a világháborút megsínylelt és polgárháborútól meggyötört, úgynevezett békeszerződésben megcsónkított ország híján volt a békés polgári élet szinte minden feltételének. És ennek a januárnak 5. napján született egyházközségünk korelnöke, Portik Kati néni. Adonyban, éppen száz évvel ezelőtt.

Amikor emlékeiről faggatom, tömören így fogalmaz: „Szívem csücske a második kerület.” Itt, a kerületi tanácsnál talált olyan munkahelyre, amely nyugdíjba vonulásáig „kitartott”. A felnőttvédelem volt a szakterülete. Megözvegyülése után a tanácsi kollégák segítették őt megfelelő lakáshoz is a Lajos utcában, ahol az ablakból látszik az újlaki templom tornya. Hogy templomba jár, abból Katika sose csinált titkot – és sose érte miatta kellemetlenség.

Újlakra költözve és nyugdíjba vonulva megfelelő feladatokra talált a plébánián. Segített az irodai munkában, és bekapcsolódott az öregek látogatásába, ami közel állt korábbi hivatalos tevékenységéhez. Máig

megrendítő élményként meséli, hogy „Horváth néninek” és sérült, de már felnőtt lányának bejglit sütött – és ez a bizonyos Horváth néni, elfogyasztván a bejglit, egy teljes napot átaludt. Kati nénit szemrehányások és lelkifurdalások gyötörték – mígnem Horváth néni felébredt, mintha mi sem történt volna.

Katika egyebekben is segédkezett a plébánián, például varrásban. De segített a templomban is: még nemrégiben is ő vezette el szentmisére a vak Irénkét. Lelki gyakorlatokon is részt vett, Medjugorjában is járt György atyával. Ennek következménye lett, hogy a Szűzanya kérését teljesítve minden hónap második napján egy kis csapat elmondja a teljes rózsafüzért a hitetlenekért az újlaki plébánián. Ezt még néhány hónappal ezelőtt is Kati néni vezette.

Katika tartózkodó és mosolygós. Csendes és segítőkész. Szeretettel köszöntjük századik születésnapján és Isten áldását kérjük imádságos és alázatos életére.

Sz. J.

Újlaki őslakos volt...

Ahogy eltűnnek környékünkön a régi családi házak, úgy hagynak itt minket az úgynevezett „újlaki őslakos” hívótársaink. Hiányoznak a megszokott, megszeretett arcok, akiknek gyakran nem tudtuk a nevét, de bárhol szembetalálkoztunk, egymásra mosolyogtunk.

Ilyen „újlaki őslakos” volt édesanyám, Dr. Lengyel Endréné, aki november elején adta vissza lelkét Teremtőjének. Ugyan nem itt született, de négy éves kora óta itt, egy pár száz méteres körzeten belül lakott egész életében.

Itt járt elemibe a jelenlegi Újlaki Általános Iskolába, ahol már dédunokája mint a negyedik generáció tagja elsős. Otthonától gyalog járt az orsolyákhoz, majd középiskolába a Jurányiba, ahol közgazdaságtant tanult.

Férjét, Dr. Lengyel Endrét is itt, szinte a szomszédjukban ismerte meg. Esküvőjük az újlaki templomban volt, 62 évig éltek együtt. Édesapám csaknem haláláig tagja volt a plébánia képviselő-testületének. Vallásukat a legnehezebb időkben is töretlenül gyakorolták.

Életük a családjuk volt, négy gyermeket neveltek fel. Őket és később nyolc unokájukat, valamint tizenegy dédunokájuk többségét is plébániánkon keresztelték meg.

A nagy család fiataljai ugyan részben már nem laknak ennyire közel, de nagyszüleik és néhai dédszüleik révén még mindig erősen kötődnek a környékhez és a plébániához. A gyermekkorukban alakult „közük” még ma is működnek, komoly lelki segítséget jelentenek.

Az újlaki plébánia körzetében több hasonló család is él. Ha az idősebb generációk el is távoznak közülünk, lokálpatriotizmusukat továbbadták utódaiknak.

Szerencsére az élet megy tovább. Újabb és újabb Újlakhoz kötődő többgenerációs családok alakulnak ki. A szentmiséken örömmel látjuk a kisgyermekes családokat, akiknek egy része minden bizonnyal sok-sok év múlva is tevékeny újlaki lesz. Isten éltesse őket sokáig!

Munkácsiné dr. Lengyel Erzsébet

Menekülés Egyiptomba

Eugene-Alexis Girardet francia festő (1853-1907) a Máté-evangélium második fejezetéből merítette képéhez az inspirációt, ahol Mária és József újszülött gyermekük életét féltve menekül Egyiptomba.

Talán úgy képzelte a művész, hogy a család az éjszaka leple alatt hagyta el Betlehemet, és göröngyös utakon haladt egy jó ideig. Girardet azt a pillanatot ragadja meg képén, amikor a nehéz éjszakai út után a nap megjelenik a horizonton. A táj magasabb régióit élénk sárga színek borítják, miközben a völgyek és a Nagy Sándor-alapította Alexandria alig láthatók a még szunnyadó rózsaszín és rozsdabarna fények árnyékában.

Az éjszakázástól kimerült csacsi talán azért nem kapott noszogatót, mivel bizonyára egy kitaposott gyalogösvényt követett, majd a magas hegygerincen haladó család megpillantja a reggeli napfény első sugarait. Ez átragyog Mária fátylán, megvilágítva az arcát és a gyermek Jézust. József lába előtt hosszú árnyék húzódik, de ő a pirkadó égbolt felé tekint. Szinte érzékelhető az a megkönnyebbülés, amit József a reggeli napfényvel érkező melegségben és reményben érez.

Miközben figyelmünk Máriára és gyermekére

irányul, kíváncsian vizsgálom Józsefet. Józsefre úgy emlékezünk, mint a csodálatos hit és engedelmesség emberére. De vajon mit gondoltak róla a barátai és családtagjai? Képes-e Máriát és az újszülöttet elvinni egy nyolcvan mérföldes (kb.130 km) útra csak azért, mert valamiféle álmot látott? Első álmából, az éjszaka közepén felkel és Egyiptomba indul? Hát mit gondol ez az ember?

Úgy tűnik, József számára itt is az engedelmességről van szó. És mi mit gondolunk ma? Mi is azt kérdezzük „Hát mit gondol? Mit csinál?” Vagy inkább mi vagyunk a történet Józsefe, és megteesszük, amit Isten kér tőlünk, még akkor is, ha az adott pillanatban nem értjük? Mint József, mi is megerősítést nyerhetünk Isten világosságának és útmutatásának pirkadásában.

*Kathryn A. Kimball írása nyomán
összeállította Vörös Gábor*

Az ökumené jegyében, a Magyar Methodista Egyház jóvoltából közöljük a „Menekülés Egyiptomba” című képet és a műelemzést. Minthogy újságunk fekete-fehér kivitelű, templomunk hirdetőtáblájára kitesszük a festmény színes másolatát.

Templomunkról írtak

Szenteste előtt egy héttel az újlaki templomról szóló olvasnivaló jelent meg az interneten az alábbi címmel: *A Kolosy téri templom tornya azért van oldalt, hogy fel ne dőljön az épület.* A cikket három nap alatt három felől is megkaptam, köszönet érte. Mint ahogy köszönet illeti az írás feltüntetett szerzőjét, Zubreczki Dávidot templomunk ismertetéséért, „népszerűsítéséért”. Írása az alábbi linken olvasható:

<https://telex.hu/eszkombajn/2020/12/17/a-kolosy-teri-templom-tornya-azert-van-oldalt-hogy-fel-ne-doljon-az-epulet>

Örömünk kifejezése mellett érdemes figyelmes kritikával olvasni a cikket. Már címéről is elmondható, hogy egyrészt ugyan frappáns, blikkfangos, másrészt mégiscsak félrevezető. (Lehet persze, hogy szándékosan, a hatás kedvéért.) Szó sincs róla, hogy egy épület „feldőljön”. Az 1757-ben a főbejárat fölött épülő és már majdnem kész torony kezdett „eldőlni”: a templom tetőzete fölé hajolni, úgy hogy sürgősen vissza kellett bontani. Ezután az új tornyot már jól megalapozva inkább a templom mellé építették.

„Olyan gyorsan növekedett [Újlaknak] a lakossága a 18. században, hogy néhány évtized alatt kinőtték a kis

kápolnájukat, amely amúgy ma is megvan az Ürömi út és a Szépvölgyi út elágazásában”, olvasható az internetes cikkben. Ez a kijelentés ellentmondásban van a témával foglalkozó valamennyi forrásunkkal. Közülük Pongrácz József újlaki káplán 1916. évi előadását idézzük, mert Pongrácz az önálló kutatást végzett szerzők közé tartozik:

„... megkereshetjük a helyet, hogy hol állott a Janoschitz-féle ház, amely az újlakiaknak első kápolnájává lett. Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy a régi hagyomány, valamint a Miller-féle térkép, egy 1760-ból való térkép, alapján egészen pontosan és határozottan megjelölhetjük a háznak helyét, és ez: a mai plébánialaknak a kertje.”

A kérdés csak az, hogy Pongrácz egészen pontosan fogalmaz-e. Annak értelmében ugyanis kert van, tehát „semmi” – és az volt száz évvel ezelőtt is – a hajdan kápolnává alakított ház helyén. A régi kápolna megsemmisült volna? Mi inkább azt hisszük, hogy a mai káplánlakás boltívei őrzik magukban a hajdani kápolnát.

Sz. J.

Keresztény szófejtés

Szilveszter

szavunkkal az év utolsó napját nevezzük meg. A szó tehát elsősorban időfogalmat jelöl, ezt mutatják a gyakran használt *szilveszterkor*, *szilveszterre*, *szilvesztertől*, *szilveszterig* ragos alakok. Igét is képeztünk belőle: *szilveszterezik*. (Ezt a szót 2020-ban csak tagadószóval társítva használtuk.)

Mielőtt eltévedünk a különböző szavak és szóalakok erdejében, célszerű az erdőből kiindulni. Mármint a latin ’erdő’-ből, ami *silvá*-nak hangzik és persze *silvá*-nak íratik. Ennek származéka a *silvester* melléknév (hímnemben; a nőnemű alak *silvestris*, a semleges *silvestre*), amelynek jelentése: ’erdei’. A *silva* hasonló értelmű, csak ritkábban használt melléknévi származékai voltak a *silvanus* és a *silvius*, nőnemben *silvia*.

Némi nagyvonalúsággal tehát a *Szilvia* női név hímnemű megfelelőjének is tarthatjuk a *Szilveszter* férfi keresztnévet, melyet elsősorban két pápa tett ismertté: Szent I. Szilveszter pápát, Nagy Konstantin kortársát és évzáró ünnepünk névadóját inkább a nagyvilág, a koronaküldő II. Szilvesztert inkább a magyarság tartja számon.

Sylvester Stallonétól Operaházunk igazgatójaink ma is akadnak a névnek jeles viselői, de itt most inkább egy, templomunkhoz is kapcsolódó névfejtésre szeretnénk

kitérni. Szent Margitnak a Jézus Szíve oltáron álló képét Feszty Masa művésznő festette. Az ő édesapja volt Feszty Árpád, a híres körkép mestere, akinek szüleit Rehrenbeck Szilveszternek és Linzmayer Jozefának hívták. A magyar honfoglalás legjelentősebb ábrázolójának tehát igencsak német nevű – de névváltoztatásukból ítélve magyar érzelmű – felmenői voltak. Az ifjabb Rehrenbeck a németesen *Szilveszter*-nek ejtett és ...*Feszt(r)i*-re rövidített keresztnévéből formálta új családnevüket, fiát pedig az „ösmagyar” Árpád névre kereszteltette.

Fölvethető a kérdés: Volt a rómaiaknak egy *silva* (ejtsd: ’szilva’) szavuk, de nekünk is van *szilvánk*. Mi köze egymáshoz a két egyforma (pontosabban: majdnem egyforma, hiszen az **a** betűt nem egyformán ejtjük) szónak? Úgy tűnik, semmi. A magyar gyümölcsnév a szláv nyelvekből származik. Az átvétel úgy történt, hogy először feloldottuk a szókezdő mássalhangzó-torlódást, azután elhagytuk a középső, nyílt szótag magánhangzóját (Horger-törvény!), tehát: *szliva* → *sziliva* → *szilva*, úgy ahogyan *szlama* → *szalama* → *szalma* vagy *szluga* → *szuluga* → *szulga* és végül zártabbá válással → *szolga*.

Szaszovszky József

Advent kissé másképp

Mint annyi minden, rendhagyó volt az advent is az idén. A fertőzésveszély miatt távol ültünk egymástól a templomban, minden második sor el is volt rekesztve. Roráté előtt biztosan mások is megkérdezték maguktól: menjek-e vagy hagyjam másnak a férőhelyet? Harminc-negyven-ötven testvérünk azért minden reggel a szentmisén való részvételt választotta...

A ráhangolódást a zene is segítette. A legtöbbször Zsolt szép énekét és orgonajátékát hallgathattuk. A gitáros énekkar kedd reggelenként és második vasárnaponként szolgált, a Sarlós Boldogasszony Kórus szombaton reggelenként, advent utolsó szombatján pedig este énekelt a szentmisén. Úgy tervezték, az esti mise után is adnak egy kis műsort – ezt a 8 órakor kezdődő kijárási tilalom miatt kénytelenek voltak a mise előtt bemutatni.

Hagyományá vált mifelénk az idősek, sokgyerekesek, rászoruló karácsonyi megajándékozása.

Ezt a vírusos időkből sem kívántuk elhagyni, hiszen éppen az elzárkózás, a magány idején eshet jól ez a gesztus. Az anyagi alapot sajnos idén sem a – több okból is elmaradó – jótékonyági műsoros est bevétele, szerencsére viszont a III. kerületi önkormányzat anyagi támogatása biztosította. Köszönet érte, mint ahogy köszönet a mintegy húsz csomagkézbesítő „angyalnak” is. És köszönet az ügyes csomagolóknak, és főként Sárának, az ajándékok gondos beszerzőjének.

Idén papjaink is kaptak közös ajándékot az egyházközségtől: egy-egy emlékkönyvet (vagy ha úgy tetszik: antológiát), mely 45 „szerző” írásait, képeit és általuk idézett műveket foglalt magába. Az összegyűlt anyagot többen szerkesztették egy-egy kötetbe, melyeket december 20-án a délelőtti szentmise elején az ötletgazda Lasetzky Kriszta nyújtott át kedves szavak kíséretében.

Sz. J.

Hírek, hirdetések

Január 6., Urunk megjelenésének főünnep (Vízkereszt), parancsolt ünnep: azt ünnepeljük, hogy a Messiás nemcsak a választott nép számára született meg. Mivel ez nem munkaszüneti nap, a szentmisek ½ 7-kor, 9 órakor és este 6-kor kezdődnek.

Reményeink és terveink szerint a Szent Margit halálának évfordulóját (január 18.) megelőző vasárnapon, január 17-én 11 órai kezdettel Erdő Péter bíboros úr idén is a kolostorromoknál mutatja be a hagyományos szabadtéri szentmisét.

2020-ban sem maradt el templomunk karácsonyi feldíszítése: december 23-án jó néhány szorgos kéz állította fel a betlehemet és a fenyőfákat Udvary Gergő vezetésével.

A járványhelyzetre való tekintettel december 24-én este 6 órakor tartottuk a hagyományosan éjfélkor bemutatandó szentmisét.

Nyolc jubiláns újlaki házaspárt köszöntöttünk Szent Család vasárnapján, december 27-én a fél 11 órai szentmisén. A legidősebbek ötven, a legfiatalabbak öt évvel ezelőtt kötöttek házasságot. Hittantermi köszöntésre és koccintásra idén a járvány miatt nem volt mód, de a templom mint helyszín talán még ünnepélyesebbé tette az alkalmat. Különösen emlékezetes volt az 50 éves jubileumát ünneplő házaspár, Szaszovszky József és Kovács Andrea tanúságtétele. *H.P.*

December 31-én a reggeli szentmise helyett az este 6 órait követhettük online, melyben hálát adtunk az elmúlt évről és meghallgattuk az éves lelkipásztori beszámolót (lásd külön cikkünket).

Január 1-jén, Újév napján, Szűz Máriának, Isten Anyjának főünnepén, amely parancsolt ünnep, vasárnapi miserendet tartottunk.

Családi események decemberben

Halottaink: Haukisz Károlyné Etelka (74), Miklósvári Jánosné Irén (93), Pásztor Károly (98), Ginovszky Lajos Ödönné Anikó (77), Bartha Andrásné Gizella (72), Cseh László (92), Dr. Istivánné Lehmann Ágota (85), Hódör Ilona Mária (79), Vágó István (82)

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32.

Szerkesztő: Szaszovszky József, **műszaki szerkesztő:** Balogh András

Felelős kiadó: Beran Ferenc plébános